

(המשך מעמוד 49)

וכעבור שישה ימים היתה הצגת הבכורה. לא אכלתי במשך שישה ימים מרוב דאגה שלא אצליח לשגן הכל. זו היתה קומדיה בנושא פוליטי.

טום סטופרד הוא איש בעל סגנון מיוחד. באחת החזרות ראיתי גבר נאה, שנראה כבן 25. לא ידעתי מי הוא. והופתעתי כי בדרך-כלל לא נותנים

אליה. היא היתה איתי במשך 13 שנים. היא היום בת 14, ודומה מאוד לאביה. אני מתכוונת לנסוע לאנגליה לכמה ימים בכל חודש כדי לפגוש אותה, ובחופש הגדול היא תבוא לישראל.

עם רפי אני בקשרים מצויינים. התחתנו בשנת 1966, חיינו יחד במשך שש שנים ונפרדנו. התגרשנו כעבור שבע שנים. אצלי זה ככה. אם אני אוהבת מישהו, אני לא מפסיקה לאהוב

מנדי החתונה בוטלה

אותו לעולם. אני מיוודת עם כל מאחבי וגם עם שני הבעלים שהיו לי. עד כאן סיפורה של מנדי. למנדי היו אהבות סוערות ורומנים ארוכים, שאותם ניהלה במקומות רבים בעולם. אחרי שנפרדה מרפי שאולי הכירה את ורנר שטאוב השווייצרי,

לזרים להיות נוכחים בחזרות. הוא ניגש אלי כאחת ההפסקות ואמר: "מנדי, אני רוצה להורות לך שאת מופיעה אצלי." זה היה טום סטופרד. קיבלתי ביקורות נהדרות. התפקיד היה ממש תפור למידותיי. קיבלתי עוד תפקיד בצריף הקטן, גם כן קומדיה.

הפוליטית שלי" עלול למנוע את ההתקדמות שלו. היתה לי הרגשה שהוא יסיים את הקריירה הפוליטית שלו כשגריר ארגנטינה בפילנר או בסיביר.

נפרדנו כשאני מבטיחה לו לבוא לבקר בחגיגה מולד, רבר שלא יצא לפועל בגלל התפקיד שהוצע לי בהצגה מי מפחד מנישואין.

או הופיע בחיי ג'ו ליביו. איש-עסקים בינלאומי, מבעלי אל-אנס חדרה, שגר לסירוגין באיי באהמה, בניו-יורק ובקנדה. איש העולם הגדול.

לג'ו היה חוש הומור פנטסטי. טיילנו יחד בכל העולם. הוא קנה לי מתנות יקרות, וביניהן טבעת יהלום של שיבעה קארט, שהיתה בזמנו שייכת לאמו של המלך פרוק.

באחד הערבים הוומנתי לפתיחת מועדון-לילה כנתניה. בדרך התנפלו עלי שורדים רעולי-פנים עם נשק ביד, וניסו למשוך את הטבעת היקרה מירי. נלחמתי איתם ונפצעתי. ככל זאת אחד מהם נשך אותי ותלש לי את הטבעת בשיניים. השורדים לא נתפסו עד היום, אבל אני קיללתי אותם קללות נמרצות אני בטוחה שמשוהו איום קרה להם.

ג'ו ליביו לא התגרש במיוחד מהעובדה שהיהלום נגנב, וקנה לי טבעת עם יהלום גדול יותר — הפעם של 10 קארט. נסענו אז לקנדה כדי להתחתן. נשארתי שם כמה שבועות לפתאום. הרגשתי שזה לא מקומי, ושאני רוצה לחזור לישראל. עפתי ארצה כמו יונת-דואר, אבל קורם החזרתי לו את היהלום.

אלה היו אהבותיי

מאז אני לא עונדת יותר יהלומים, והדבר היחיד שנוצץ אצלי זה הברק בעיניי. כל הכסף הזה הפחיד אותי פתאום. אני לא טיפוס שיכול לשבת חסרת מעש, עדויה בתכשיטים במיאמי-ביץ'. אני צריכה להרגיש מדי פעם רעב בכסף, ואז טוב לי. ג'ו היה מאוכזב מאוד, אבל הוא הבין אותי. כששמעה אימי על ביטול החתונה אמרה לי שמה שעשיתי זה כמו להרוויח בלוטו ולהשליך את הכזייה

במשך שלוש השנים האחרונות לא הייתי מאוהבת, אני טיפוס מאוד רומנטי, ואם תיפול עלי עכשיו איזו אהבה אשמח מאוד.

שהיה אחד מבעלי טיפניס. יחד נסעו לספרד, ומשם עברו לשווייץ.

במילחמת יום-הכיפורים חזרה מנדי ארצה, והכירה ישראלי יהדותאור בשם מלי שמיר, שנפצע במהלך המלחמה והיה מאושפז בבית-חולים. מנדי הכירה אותו כשביקרה פצועי-מלחמה. היא מספרת: זו היתה תקופה מטורפת. אני הייתי עורכים בפיאנר-בס שלי, ומלי היה בורח מבית-החולים עם פיגמה ומעיל גשם והיה בא לפגוש אותי כפיאנו בר. זה היה רומן סוער שארך שישה חודשים עד שמלי עזב לי ארצות-הברית.

אני שואלת למה היא קוראת הצלחה אצל אשה, והיא עונה: פעם אמרה סימון דה-בובאר שההיסטוריה של האשה נמרדת לפי האהבות שלה, וההיסטוריה של הגבר לפי ההישגים שלו.

היא ממשיכה לספר על אהבותיה: באותה תקופה הכרתי את הקונסול הכללי של ארגנטינה בישראל. גבר נאה, רווק בשם ג'רג'ו דפונט. היינו יחד במשך תקופה מסויימת, עד אשר נקרא לשוב לבואנוס-איירס. הוא רצה שנחתנו ושאסע איתו לארגנטינה. ואני היה ריפולמט שרצה להתקדם, והוא ידעתי שמשוהו שקשור בהיסטוריה

אהבות מטורפות

חרי רומא שוב חזרתי ללונדון, כדי לפגוש את בתי רנה. הלומדת בפנימיה יהודית. אני מאוד קשורה

הסיבה לרצח

(המשך מעמוד 41)

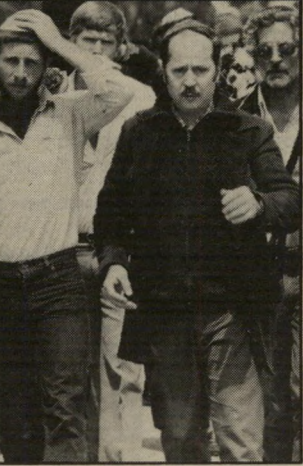
הוסתרה ימים אחרים בחיפה, ואחרי-כך בדרך לתל-אביב, ליד קיסריה, נורתה בראשה ונקברה בחולות.

רק חודשים אחרים אחרי-כך אספה המישטרה מספיק ראיות כדי ללכוד את כל הקשורים לפרשה. שמעיה, ששוחרר קודם, נעצר שנית, הפעם יחד עם אשתו. ישורון ויר ימינו, נחום קלימון (מנדו), נעצרו גם הם וחיים שושן מחיפה הוחשד בפרשה. ישורון ומנדו השתכנעו להעיד נגד שותפיהם והפכו עדי-מדינה. אולם הנאשמים טוענים כי דבריהם שקר, וכי הם עצמם הרוצחים. על כן חשובה כל-יכך עדותה של חגית, כסיוע לזיהוי שמעיה, עוד בתחילת הפרשה.

מכיוון שבישראל יש רק כלא אחד לנשים, הוחזקה חגית יחד עם שרה אנג'ל. "פחדתי נורא, החברה הכי טובה שלי נרצחה, או בטח שפחדתי ממנה", אמרה חגית בבית-המישפט. היא פחדה עוד יותר כאשר ביקשה ממנה שרה לכתוב מיכתב בכתב ידה ולספר כי היה זה ישראל ישורון שהיה מעורב בפרשת ההברחה ולא בעלה של שרה, שמעיה. לפני חודשים אחרים כתבה חגית את המיכתב כפי שהכתובה לה שרה, ומסרה אותו לידיה, היא אמרה שתיתן אותו לעורך-הדין שלה, העידה.

המישטרה והפרקליטות הבינו היטב לנפשה של חגית. הם ידעו כי היא חוששת לחייה ולא תוכל להעיד בצורה חופשית נגד הזוג אנג'ל כאשר היא נמצאת בתא סמוך. ולכן, לפני כשבועיים, שלוש שנים לפני תום המאסר שהוטל עליה, זכתה חגית בחנינה מנשיאה-המדינה. היא השתד ררה מיד מבית-הסוהר.

כאשר הוזמנה להעיד, שבוע אחרי שיחרורה, לא הגיעה העדה לבית-

הלוויית שולמית של מפחדת ביגלל מותה

המישפט. התובעת נורית אחיטוב ביקשה כי המישטרה תראג למצוא אותה ולזמנה. ואכן, השבוע היא הגיעה, ומסרה את עדותה ללא רתיעה.

הסניגור יפתח העלה העדות שונות כאשר לתנינה של העדה. הוא טען כי יתכן מאוד שהלעיטו את נשיאה-המדינה בדברים לא נכונים, שהשפיעו על שיקוליו. הנאשמים היו הרבה יותר בוטים בדבריהם והם צעקו לשופט: "אתה לא היית מוכר את אמה שלך עבור חנינה שלוש שנים!" פרקליט המחוז אהרון שדר הצהיר כי הוא ביקש את החנינה בעצמו, ומסר מיכתב לסניגור, שבו פירט את הסיבות שנמסרו לנשיאה-המדינה לצורך החנינה.

פרקליטה-מחוז ביקש מבית המישפט לאסור את פירסום המיכתב, וכך נותרו הסיבות לחנינה לוטות ערפל. חגית רוצה לחזור למוטב ולהשתקם, אחרי כל מה שעבר עליה. אולם היא ניצבת לפני בעיה קשה: עברה הפלילי והתמכרותה לסמים יפריעו לה. ללא עבודה ועזרה, יש לה רק סיכוי קטן להתגבר על כל המיכשולים העומדים לפני אסיר משוחרר. אילנה אלון

בן 40 לכדורגל

(המשך מעמוד 71)

את השחקן הטוב ביותר בארץ. יש כמה: בהגנה — אבי כהן, דויד פינזטי, משה מרקוס, אורי מלמילאל, משה סיני. אני מאמין שיש בערך 20 שחקנים. כדי לשפר את רמת הכדורגל צריך התייחסות רצינית יותר. היום, עם כל הכסף שמתגלגל בכדורגל, לא להתייחס אליו. היום כארץ מתאמנים כמו מיקי-מאוס. באים, מתאמנים, והולכים הביתה. לשחקנים בארץ אין כושר גופני מספיק כדי להתמודד עם קבוצה רצינית. אחרי 20-30 דקות הם יתפוררו.

חריג ומטורף

רעייה אחרת של הכדורגל הישראלי הוא האופי האגואיסטי. אנחנו עם עצלן ומאוד אוהבים את הכדור. קשה לנו להיפטר ממנו. אני מרשה לעצמי לדבר כאן בשם כל הכדורגלנים בארץ. אנחנו משחקים כדורגל שבלוני עם הרבה כוח והרבה אגואיזם.

כולם יודעים שכדורגל זה צוות של 11 איש ואף שחקן לא יכול להכריע לבדו מישחק. אין דבר כזה בעולם. גם אני הייתי כזה לפני שנסעתי לדרום-אפריקה. הייתי משהו מחריד. אפשר היה לכתוב אותי הפילפל של הכדורגל הישראלי. הייתי מסוגל לרוץ ולשחק כבר כשכל 11 השחקנים היריבים היו על הגב שלי, בלי לעשות חשבון לאף אחד.

היה לי כוח אדיר, ואני חושב שהייתי המגן הראשון בארץ שהתחיל להבקיע שערים ולהתקוף. זה היה משהו חריג ומטורף במדינה. היו אז תפקידים מוגדרים: למשל, מגן היה

הלוויית שולמית של מפחדת ביגלל מותה

עושה רק עבודת הגנה. אך אני הייתי גם בלם והיו צריכים גם לבלום אותי כדי שאני לא אבקיע שער ואהפוך גם לחלוץ. הייתי כל כך תוסס.

אשה בראש שלי

על החיים שלי כגרוש? התרגלתי להיות גרוש. האמת היא שטוב לי והחופש שלי יקר. קשה לי להאמין שאני יכול למצוא אישה שתהיה בראש שלי. שתאהב ספורט ותהיה חופשיה בלי לכבול אותי להתחייבויות. אני לא אוהב את הדברים האלה.

התרגלתי לדבר טוב כמו חופש וקשה לי לוותר עליו. לא מפריע לי להיות לבד. כנראה שאני אוהב את זה. יש לי הרבה פעילויות ובעסק שלי החיים מעניינים. אולי אם תגיע מישהי ואהוב אותה, או לא אגרש אותה. קשה לי להאמין שאגיע למצב הזה. אני נהנה לגדל ילדה כמו רווית. אני חושב שהיא ילדה מיוחדת במינה. היא עוזרת לי לגדל את עצמה. היא לא בעייתית ואפילו עצמאית מאוד. היא עונה על הדרישות שלי. וגם אמה שלי עוזרת לי כמוכן. היא מקבלת אותה כל יום מבית הספר. דינה ונון